

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388202256/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

demand til højre. Denne traadte ubesindigt et par Skridt frem, og lagde an. Ræven snoede sig som en Vind – Bøssen kuldede – forbi! Nu blev han ved i Farten sidelæns hen forbi min næste Sidemand – han skod – ogsaa forbi! Med lønlig Glæde over disse Fejlskud ventede jeg nu at Raaden skulde komme til mig; men ak! alt for tidligt yttrede min Bagmand samme Forventning i et alt for lydeligt *«jam ad triarios venit res»*.* Vips! gjorde Mikkel atter en Vending, og frelste sig bag ud mellem mine to Sidemænd, der ærgerlige paa sig selv, gjorde lange Halse efter Skjelmen. Jeg selv kunde ikke undertrykke et harmfuldt: «aa fy da!» men maatte dog tilsidst lee ved min Collegas Undskyldning: «jeg troede profecto ikke, at han forstod Latin.»

Nu raabtes af Skytterne samlødes om den fældede Skovens Konge; og med Stolthed delte jeg deres Glæde over dette lykkelige Skud; thi et stort Dyr var paa Ulvedals Jagt en stor Sjældenhed. Herover glemtes mine Sidemænds Pudler og den stakkels Conrectors Flause; ja det øvrige skudte Smaaavildt ændsedes neppe. Den anden Saat var mager; men i den tredje var jeg saa heldig at skyde tre Ræve; hvorover jeg indhøstede hele Selskabets beundrende Lykønskninger; men meest smigrende var mig dog Herregaard-Skyttens Yttring til Nogle af de Andre: «det er en allerhelvedes Rector; han kunde tjene for Skytte hvor det skulde være.»

Den første Skov var afdreven, og som vi vilde begive os paa Vej til den Næste, kom Kammerraadens store Familie os imøde. Der var begge Jomfrue Hansener; der var Quartus og der var Qvintus; og – som i en meget naturlig Forbindelse – Flaskefoder og Madkurv. De skjønne Piger, som af Broderen vare blevne underrøttede om hans Læreres Skjødesynder, lod ham igjen give dem et Vink om: at det var en ufravigelig Skik paa Ulvedal, aldrig at nyde noget, naar der var jagt, før om Aftenen, efter jægernes Hjemkomst. Saaledes trak Madkurven den Ene; Flaskerne saavel som Pigerne den Anden. Denne gjorde sin Bestilling som Udskjenker Ære; men sad ej heller selv med tør Mund; thi Kammerraaden mindede ham jevnlig om, at han ikke maatte glemme sig selv. «Drak jeg virkelig ikke selv?» spurgte han hvergang ganske forundret; og tørnede med et resolveret «Naa da!» Solvtumlingen. Qvintus aad for dem begge To.

I som læse denne min første og sidste Kjerlighedshistorie, tilgiver

* «Nu faldet det Kjermetroppeerne til.»